

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Z. A. B. A.A.**, zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2021, č. j. OAM-1110/ZA-ZA11-D02-R2-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2021, č. j. 33 Az 4/2021 - 57,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Napadeným rozhodnutím žalovaný zastavil řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť shledal, že státem příslušným k projednání žádosti je Francouzská republika, a žádost je tedy nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[2] Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

II. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Dle stěžovatele pro něj účinky napadeného rozhodnutí znamenají nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Rovněž riziko ohrožení veřejného pořádku je méně intenzivní než újma hrozící stěžovateli. Stěžovatel bude nucen vycestovat do Francie do 9. 5. 2021, kdy mu končí platnost výjezdního příkazu. Tím bude zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces garantovaného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť se nebude moci hájit v soudním řízení. Případný zrušující rozsudek by postrádal významu, neboť se na jeho základě nebude moci domáhat vydání víza nebo udělení možnosti vstupu do ČR.

[5] Stěžovatel rovněž poukazuje na to, že v současné době pandemie Covid-19 není vhodné provést jeho předání do Francie. Je mu 65 let, patří tak do zranitelné skupiny a při předání

by byl vystaven zvýšenému riziku nákazy. Ve Francii je nadto komplikovaný postup při podání žádosti o mezinárodní ochranu i problém s nedostatečnou kapacitou ubytování žadatelů (viz zpráva Asylum Information Database).

[6] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že účinky napadeného rozhodnutí neznamení pro stěžovatele zásadní újmu. Do jeho práva na soudní ochranu nebude zasaženo, neboť může pro účely soudního řízení požádat o vízum podle § 122 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, nebo se nechat zastupovat. Pandemie Covid-19 je celosvětový problém, zasahuje jak Francii, tak ČR. Situace je navíc jiná než v počátcích pandemie. Žalovaný vyžaduje po transferovaných osobách aktuální negativní test. Členské státy bez adekvátních kapacit dočasně zrušily předávání do svých zemí, Francie mezi ně však nepatří. Při poskytování ubytování je dáována přednost zranitelným osobám, stěžovatel však těchto služeb nevyužíval ani v ČR, neboť má dostatek finančních prostředků na ubytování v soukromí.

III. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[7] Podle § 32 odst. 2 zákona o azylu za použití § 32 odst. 5 téhož zákona nemá podání kasační stížnosti odkladný účinek, pokud je přezkoumáváno rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 zákona o azylu. Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jej ale Nejvyšší správní soud může na návrh stěžovatele přiznat a užije přitom přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

[8] Odkladný účinek kasační stížnosti představuje zcela výjimečný institut, kterým se mění účinky pravomocného rozhodnutí, a měl by být využíván pouze v situacích, kde výkon rozhodnutí nebo jeho jiné následky mohou působit značné obtíže. Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek směřuje proti již pravomocnému rozhodnutí, a do doby rozhodnutí o kasační stížnosti je proto třeba na rozhodnutí krajského soudu pohlížet jako na zákonné. Pouze v případě naplnění zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je možno tuto zásadu narušit.

[9] Možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je podmíněna kumulativním splněním dvou podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Důvody existence nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou zásadně individuální a jsou také závislé na osobě a situaci stěžovatele. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, její intenzitu a z jakých konkrétních okolností vznik této újmy vyvozuje. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozsudku či jiným právním následkem plynoucím z rozsudku, popř. z rozhodnutí aprobevaného rozsudkem krajského soudu. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu, přičemž zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“. To má svou logiku, protože v řízeních, v nichž není vyhověno žádosti účastníka, případně je mu zrušeno či omezeno nějaké oprávnění nebo uloženo opatření či správní trest, na účastníka pochopitelně budou doléhat právní následky negativního rozhodnutí – ať by byly sebestřísnější – tíživěji než na veškeré další osoby, kterých se rozhodnutí vůbec netýká. Zpochybnění přiznání odkladného účinku pro rozpor s důležitým veřejným zájmem leží oproti tomu na žalovaném (srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 52 Ca/2003 144, č. 87/2004 Sb. NSS).

[11] Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu, ve kterých soud dospěl k závěru, že jedním z důvodů, proč přiznat odkladný účinek kasační stížnosti, bylo zajištění práva stěžovatele na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud nepochybně, že zajištění práva na spravedlivý proces může být dle individuálních okolností případu důvodem pro přiznání odkladného účinku. Nicméně jak uvedl rozšířený senát v usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 61, „[o]becně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě bez dalších individuálních okolností důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 s. ř. s.).“ Nelze proto automaticky bez dalšího přiznat odkladný účinek kasační stížnosti pouze na základě obecné obavy stěžovatele z porušení práva na spravedlivý proces, jestliže stěžovatel soudu neposkytl konkrétní a doložená tvrzení, na jejichž základě by mohl soud dospět k závěru, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je nezbytné pro zachování práva stěžovatele na spravedlivý proces. Nic takového však stěžovatel v projednávané věci netvrdil.

[12] Dále stěžovatel spatřuje újmu ve špatných přijímacích podmínkách a riziku onemocnění Covid-19 ve Francii. Jak uvedl již krajský soud v usnesení ze dne 9. 3. 2021, č. j. 33 Az 4/2021-19, kterým v projednávané věci nepřiznal odkladný účinek žalobě, Francie není státem, jehož azylový systém by v porovnání s jinými členskými státy EU vykazoval takové systémové nedostatky, pro něž by nebylo možné stěžovatele do tohoto státu přemístit. Ve Francii jsou dodržovány standardy lidských práv na takové úrovni, aby nedocházelo k porušování čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (obdobně např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2019, č. j. 33 Az 1/2019-48). Namítanými problémy se vyznačují azylové systémy většiny členských států na vnější jižní a jihovýchodní hranici, aniž by vůči nim byly deklarovány tzv. systémové nedostatky, jako je tomu v případě Řecka a Maďarska.

[13] Pokud jde o ohrožení onemocněním Covid-19, je situace v ČR srovnatelná se situací ve Francii. Obavy stěžovatele ze zhoršení jeho situace v důsledku většího rizika onemocnění jsou proto neopodstatněné.

[14] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel dostatečně netvrdil a neprokázal, že mu výkonem rozsudku krajského soudu nebo jeho jinými právními následky hrozí vznik újmy v takové intenzitě, která by odůvodňovala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Soud proto podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[15] Na závěr soud dodává, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2021

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu